

det ved Lov var bestemt, at Revisorerne skulde være udenbys Folk. I hvert Fald anser jeg det for rigtigt, at de Herrer, der egenmægtigt leder disse Sparekasser, ikke selv skal kunne bestemme, hvem der skal kunne kigge dem i Papirerne.

Jeg skal ikke paastaa, at der indenfor Sparekasser med selvsupplerende Bestyrelse er sket værre Ting i Retning af Besvigelser, Underbalance og den Slags Ting end i de Sparekasser, der ledes paa, hvad man kunde kalde fuldt ud demokratisk Maade, hvor det er Interessenterne, der fuldt og helt bestemmer, hvem der skal have Sæde i Ledelsen. Men selv om der ikke er sket noget af den Slags hidtil, er Systemet efter min Mening af den Beskaffenhed, at det ikke bør opretholdes længere. Jeg beklager, at man ikke er kommet videre end til det, som Ministeren har naaet at faa gennemført i Landstinget. Jeg vil give det min Stemme, for saa vidt som det blandt andet indeholder en afgjort Anerkendelse af, at det Standpunkt, som Socialdemokratiet har stillet sig paa saavel indenfor Bankkommissionen som her i Rigsdagen, er det rigtige, thi hvis det hidtil bestaaende var Idealet, vilde man fra Landstingets Side ikke en Gang være gaaet til at ændre Loven i den Udstrækning, det er sket, eller have tiltraadt de Reformer, som Ministeren har sat al sin Kraft ind paa at faa gennemført.

Jeg maa bedrøve den højtærede Handelsminister med et Par Bemærkninger om det berømte Renteraad. Jeg ved, han kan ikke lide at drøfte den Sag. Forleden var han lidt haard ved de Medlemmer af Bankkommissionen, der meget indgaaende har beskæftiget sig med denne Sag. Jeg maa i Tilslutning til den ærede kongevalgte Landstingsmand fra Aalborg (Jørgen Berthelsen) sige, at det er beklageligt, at vi skal lade disse to Lovforslag passere Rigsdagen og blive ophøjet til Lov, uden at vi faar Lejlighed til at give Staten Adgang til at øve Indflydelse paa vor Rentefod, for Bankernes Vedkommende paa Diskontoen, for baade Bankernes og Sparekassernes Vedkommende paa Indlaansrenten, thi jeg gentager, hvad jeg har udtalt i Bankkommissionen sammen med et Flertal af dennes Medlemmer, at det er min fulde Overbevisning, at den høje Indlaansrente ikke alene gør Pengedyrere for dem, der skal laane, og det er de fleste, men ogsaa har været Aarsag til den Konkurrence indenfor navnlig københavnske Banker og andre Pengeinstitutter, der affødte Katastrofer som dem, vi op-

levede for nu snart en halv Snes Aar siden. Disse Overbud med Hensyn til Indlaansrenten, ved hvilke man søger at drage Kapital til sig for at benytte den til vild Spekulation, er et Forhold, jeg synes, vi maa have Opmærksomheden henvendt paa ogsaa ved den Lovgivning, vi her staar i Begreb med retindgaaende at beskæftige os med. Dette er en gammel Tanke, som her er udkastet — jeg behøver ikke at lægge Skjul paa, at det er det af mig før nævnte ærede kongevalgte Medlem, der har rejst den indenfor Bankkommissionen —, og som Folketinget for mange Aar siden har beskæftiget sig med. Alleerede i Begyndelsen af 90'erne blev der af en hel Række Venstrerepræsentanter i Folketinget forelagt et privat Lovforslag i samme Retning, idet man erkendte, at hvis man kunde holde Indlaansrenten nede paa en rimelig Fod, gavnedes man det laansøgende Publikum og skabte i det hele taget mere Sundhed indenfor hele vor Pengeverden. Der blev af den ærede 4de Landstingsmand for 2den Kreds, Lewinsky — undskyld, Hr. Formand, at jeg nævner hans Navn —, stillet et Ændringsforslag om at opnaa noget i Retning af det, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, men det har hverken vundet den højtærede Ministers eller Landstingets Bifald. Jeg skal ikke bebude Fremsættelse af Ændringsforslag herom i det kommende Folketingsudvalg, da jeg, som Stillingen er, heller ikke her venter at finde fornøden Tilslutning. Men jeg beklager, at man har ignoreret den vedkommende Indstilling fra et stort Flertal indenfor Bankkommissionen, og det forekommer mig, at naar den højtærede Minister ved Banklovens første Behandling brugte et saa stærkt Udtryk, som at Ordningen af dette Renteraad var stridende mod sund Fornuft, savner han enhver som helst Berettigelse til at fælde en saadan Dom. Jeg kunde i hvert Fald tænke mig, at den højtærede Minister ikke har det rigtigt godt med sin Departementschef Hr. Busck-Nielsen, der var en af Medforslagsstillerne. Det Udtryk, den højtærede Minister forleden brugte, smertes mig ikke særlig dybt, idet jeg mener, at en Paa-stand, hvorved de af mig nævnte Herrer frakendes Fornuft, neppe er meget værd. Jeg beklager, som sagt, at den højtærede Minister ikke her ligesom i Spørgsmaalet angaaende Sparekasser med selvsupplerende Bestyrelse har villet stille sig Side om Side med det Flertal indenfor Bankkommissionen, som jeg tilhørte, men det